

Clelia Ifrim

Frontiera

1983-1987

Roman
din douăsprezece povestiri
plus una

Clelia Ifrim

Frontiera

*Roman
din douăsprezece povestiri
plus una*

Ediția a II-a

București, 2022

Fotografie copertă: Nicole Pottier

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IFRIM, CLELIA**

Frontiera : roman din douăsprezece povestiri plus una / Clelia Ifrim. - Ed. a 2-a. - București : Bifrost, 2022

ISBN 978-630-6514-02-1

821.135.1

Prima ediție a acestei cărți a apărut la Editura Universitară din București în anul 2010.

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Bifrost sau al autoarei.

Copyright © 2022

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

Biografie

Clelia Ifrim s-a născut la București, unde trăiește și în prezent. Este membră a *Uniunii Scriitorilor din România*, a *Asociației Internaționale a Scriitorilor și Artiștilor - IWA* - din SUA, a *Asociației Universale a Poeților Japonezi - JUNPA* - din Japonia, membră de onoare pe viață a *Fundației pentru Cultură „Naji Naaman”* din Liban.

Titlu de Noblețe, cu rang de Domniță, acordat de *Fundația „Sfântul Sava”*.

A publicat peste treizeci de cărți - poezie, teatru, proză scurtă, roman, eseuri despre haiku și tanka, traduceri.

Nominalizare *UNITER* pentru cea mai bună piesă românească, 1994, pentru piesa „Centru de Excelență”. Nominalizare Uniunea Scriitorilor pentru cartea de teatru „Copiii Casei Regale”, 2013. Premiul Național „Vasile Voiculescu” secția poezie, pentru cartea „Cloșca cu puii de piatră”, 2015.

Medalia și diploma „Mihai Eminescu” acordate de *Fundația Europeană* și *Academia Internațională „Mihai Eminescu”* pentru meritele în promovarea culturii românești și universale.

Marele Premiu pentru haiku în limba engleză „Itoen New Haiku”, Japonia, 1994.

Grand Prix, Festivalul „Matsuo Basho” Japonia, 2011.

Best Books pentru cartea „My Loved Japan”, The Japan Times, 2011.

Trei dintre cărțile sale de poezie au fost traduse în limba japoneză de Mariko Sumikura și publicate de *Editura JUNPA Books* din Japonia.

Două dintre poemele sale au fost selectate de *JAXA - Agenția Spațială Japoneză* - și depozitate pe modulul spațial *Kibo*, de pe *Stația Spațială Internațională*.

Cea mai recentă apariție editorială, cartea de Poeme / Gedichte „Mieii lui Abel / Abels Lämmer”, cu traducerea în limba germană de Christian W. Schenk.

Frontiera

Roman din douăsprezece povestiri plus una

Lecții în particular

Spre sfârșitul dansului Ana-Mia începuse să alunece de-a lungul barei de exercițiu. Toni pianistul nu văzuse decât o linie subțire, foarte subțire, aproape nimic, îndoindu-se, strângându-se până deveni un ghem. De fapt văzuse totul în oglinda din fața lui. Nu întorcea niciodată capul de teamă să nu piardă vreo mișcare. În ultimul timp nu mai auzea și de aceea îl rugase pe coregraf să stea în fața lui, să-i poată citi cuvintele după expresia mâinilor. Toni predase muzica toată viața în această școală, în acest oraș, în această lume.

Tuși încet, ca și cam și-ar fi permis prea mult gândindu-se la persoana lui, dar așa a fost, este adevărat, da.

Acum pe post de pianist suplinitor câștiga ceva în plus pentru abonamentul la cinematograf. Îi plăceau toate filmele, absolut toate. Imaginea căpăta pentru el o nuanță auditivă și nu pentru a înlocui ceva pierdut, nu pentru a compensa, ci pentru că pur și simplu firea lui de artist modela celelalte simțuri fără nici un efort.

De două ori pe săptămână era văzut în rândul cinci, locul nouă. Avea abonament

permanent și iarna mai ales era singurul spectator. Acasă s-ar fi simțit la fel. Florile roz de hârtie creponată împodobeau cu ghirlande lungi sala de cinematograf. Atmosfera era călduță, ploioasă, netedă, cuminte, pozitivă, obligatorie. Da, poate altă dată și-ar fi dorit mai mult, de exemplu, un concert de orgă, fără nici un comentariu, fără nici un adjectiv, fără nici un adaos.

Multe femei râdeau într-un fel aparte când îl vedeau. Zvonul acela ca nevastă-sa îl părăsise în noaptea nunții era pură născocire, literatură. Orașul își crea cărțile sale. Fără ele nici nu ar fi existat.

Poate zvonul nu pornise de la cineva, de la cineva anume, de la vreun om, pentru că atunci când venise în oraș, în urmă ca mulți ani, nu cunoștea pe nimeni și nimeni nu știa nimic despre el.

Și-a scos floarea de nuntă de la reverul hainei și a privit-o îndelung în lumina soarelui ce răsărea. Un grup de oameni se apropia cântând. Nevastă-sa bătea în geam să-i deschidă. Era spre dimineață. Toni a trecut repede pe lângă spuma aceea rămasă în pragul ușii, aiurită și surâzătoare, cu ochii umezi, da, ea surâdea întruna, și i-a dat cheia murmurând ceva nedeslușit. Da, dar ce i-a spus? Ce anume?

Toni s-a urcat în primul tren care pleca din Gara de Nord și a coborât la ultima stație,

adică aici. Așa vorbea lumea, orașul, în fine așa spuneau toți. Era așteptat.

Coborând din tren, Toni s-a lăsat în voia unui sentiment, aproape senzual de bucurie și uitare. Da, își spunea în gând, teatral și clasic, de acum aici voi trai, aici voi muri, poate, nimeni nu va ști cine sunt, cine am fost și până la urmă voi uita și eu. Cunosc lumina aceasta, seamănă cu un cuvânt vechi și de preț, pierdut pentru totdeauna prin dicționare. Nimic brutal, nimic nou.

– Da capo.

Nu auzise indicația coregrafului. Ochii îi urmăreau degetele și înțelese că trebuie să reia melodia de la început.

Nu lipsise niciodată marțea și joia de la cinematograf. Biletele se scumpeau și el nu se întreba de ce. Cu banii luați pentru orele suplimentare reușea să-și cumpere abonamentul. Nu se împrumutase niciodată de bani și-n ultimul timp gândul acesta îl îngrozea. Știa că va trebui să o facă. Se gândi la coregraf. Apasă ultimele note și coregraful se uită la el întrebător.

Toate elevele erau îmbrăcate în tricouri albe. Pregăteau un dans floral în cinstea unei sărbători. Obosite de atâtea repetiții, se grăbeau să termine. Din cauza aceasta făceau multe greșeli și coregraful relua cu un singur gest tot dansul de la început.

– Da capo.

Ana-Mia era la mijlocul șirului. Balerinele își făceau încălzirea cu un exercițiu simplu, o unduire colectivă. Toni cânta și renunță la gândul banilor. Urmărea mâinile coreografului și imaginile din oglindă. Cerul de toamnă se reflecta în ea fără nici o greutate, fără nici o consistență, fără nici o substanță. Norii albi erau goi și abia spre seară dacă reușeau să strângă un gram de materie în ei. Zilele luminoase și fragile împrumutau ca și violetele minuscule, răcoarea de pe mușchiul zidurilor.

Și deodată văzu că linia albă se desface lent într-un punct, se rupe fără nici o fisură în aparență, fără nici un preludiu, fără nici o logică în toată mișcarea dansului, fără nici o legătură cu întrebarea ei pusă demult, acum un an, acum cinci, acum zece:

– Domnule, noi facem parte din Cărți? O să scrie și despre noi?

Toni s-a oprit o clipă frecându-și două degete, da, este pulbere, vine iarna. Poate nu înțelesese întrebarea, deși lucrul acesta nu i se mai întâmplase demult. Citea cuvintele de pe buzele oricui cu aceeași ușurință cu care descifra partiturile. În jurul lor era liniște. Ana-Mia stătea în fața lui urmărind absentă un gândac auriu pe marginea zidurilor. Parfumul violetelor îl amețise și se învârtea derutat în cercuri tot mai mici până a căzut jos. L-a împins cu vârful pantofului într-o parte, într-o rigolă.

– Care noi?

Și poate așa s-a întrebat și nevasta lui Valter când a văzut-o cu tot soarele în spate, acum un an, cinci, acum zece ani, cincisprezece. Culegea strugurii în curtea din spatele gării și Ana-Mia a deschis poarta cu grijă, urmărind ceva, norii sau ploile, sau nimic, pur și simplu îi plăcea să se uite la cer. Când femeia, s-a apropiat mai mult de ea, Ana-Mia a țipat ușor. A dat roată curții, s-a mai uitat odată înapoi și a plecat. Nevasta lui Valter s-a luat după ea. Aproape i se părea firesc că fetița aceasta va fi a ei, da, am s-o hrănesc numai cu miere și lapte, stupii ăia ar mai trebui înmulțiți, da, dar tot timpul între ele se pune ceva, un pod, o apă, dealul, praful drumului, zvonul, un vis, nimicul, ploile, da, mai ales zvonul. Ar fi întins mâna s-o oprească dar se temea să nu o sperie. Urmărea ceva pe cer și nevasta lui Valter s-a uitat și ea făcându-și mâna streășină la ochi. Nu se vedeau decât norii albi, laptele și mierea, moartea și iubirea.

Lângă ostrov Ana-Mia s-a oprit. S-a întors brusc și i-a pus aceeași întrebare, și nici măcar cu aceleași cuvinte și nici măcar împingând cu vârful pantofului un gândac auriu și mort în rigolă:

– Cine ești tu?

Nevasta lui Valter s-a dat un pas înapoi, trecându-și încet limba peste buzele uscate, umezindu-le ca și cum s-ar fi pregătit să

răspundă. Și nu era frică ceea ce simțea ea și nici durere. Un fel de derută, de neîncredere în fața unei întrebări atât de simple, pe care nu și-o pusese niciodată. Ar fi vrut să zâmbească, Doamne iartă-mă, e doar un copil, ce-i veni să mă întrebe așa?

A întins mâna și Ana-Mia și-a lăsat capul în palma ei. Adormise. Nu mai era nimic între ele, nici ploile, nici visul, soarele, praful drumului, nici dealul, apa, nici podul, numai zvonul, da, zvonul mai era încă. S-a trezit repede:

– N-ați văzut niște păsări trecând?

Era un fel de enervare în glasul ei. Femeia i-a spus că da, acum trec destule păsări pe aici, unele chiar rămân pe malul ostrovului, o zi, două.

– Dar cum sunt?

– Uitați așa, mari, mari.

Ana-Mia deschise brațele într-un cerc larg. În spatele ei soarele portocaliu înghițise tot cerul. Erau pe malul apei și deasupra lor orașul plutea într-o somnolență răbdătoare. Le aștepta pe amândoi.

Când a intrat cu ea în casă, adormită și tremurătoare, punând și-n somn întrebări, Valter mânca singur la masă. Era aproape noapte și stelele stăteau îngrămădite deasupra orașului. Era o liniște subterană. Apa se auzea curgând la mii de km. depărtare, dincolo de deal, dincolo de gară, dincolo de ultimul câmp. În afara orașului. În afara lumii.

Nu au dormit. Au stat amândoi în grădină pândind poarta, zorile, lumina, făgăduiala, acceptarea. Ziarul rămăsese pe marginea ferestrei și nici unul nu vroia să-l deschidă. Știa. Și totuși femeia a clătinat din cap, la început nesigură, apoi repede, cu hotărâre.

– Nu, nu.

– Citește aici.

Anunțul era de două zile. Ana-Mia dormea încă. Nevasta lui Valter a intrat în vârful picioarelor și s-a așezat pe un scaun în fața patului. Își pusese o pălărie împodobită cu o pană albă de lebădă sălbatică. O găsisse pe malul ostrovului. Vârful pufului tremura imperceptibil. L-a dat jos gândindu-se la păsările pe care le căuta Ana-Mia. Stătea cu mâinile pe genunchi strângând o poșetă. Perdelele erau trase și lumina se filtra ca un murmur subteran, curgător, delfic. Nu se auzea nici un zgomot clar. Era numai un susur de voci continue, trecând una din alta, fără întrerupere, fără tăgadă, fără puțință de oprire. În curte Valter stătea pe o bancă.

– Da capo.

Toni reluă. Și deodată văzu că linia dansului se rupe într-un punct, că este luat pe sus și dus în altă parte, poate pe undeva pe malul ostrovului, fără nici o greutate, fără nici o substanță, fără nici o putere. Până să întoarcă el capul, coregraful o ținea pe Ana-Mia în brațe, un ghem încordat, nu ca un fetus care doarme, ci ca

unul care nu vrea să se trezească, da, mai ales să nu fie trezit și sigur a întrebat-o pe nevasta lui Valter a doua oară, când i-a dat puful lebedei, cine ești tu?

Și tot în sala asta o văzuse căzând prima dată, acum doi ani, acum cinci, acum zece și o auzise strigând, nu am nimic, nu am nimic, lăsați-mă în pace.

Lumina cădea și atunci la fel peste umerii firavi, slabi, care tremurau de încordare. Luni de zile după aceea păstrau în ei durerea și fragilitate. Și asta nu era totul, nu era de ajuns, mai trebuia și răspunsul la întrebarea pusă și-n somn, noi facem parte din Cărți, domnule? O să scrie și despre noi?

Câteva zile nu s-a dus la balet. A stat numai în pat, cu perdelele trase, cu lumina diluată, filtrată, o amăgire, un praf auriu, delfic, da, Toni are dreptate, cuvintele acelea vechi, pierdute definitiv prin dicționare, filtrate de istorie până la rătăcire, semănau cu diminețile de aici.

Nu avea voie să facă nici cel mai mic efort. Stătea în pat și urmarea norii. Luau diferite forme și atunci Ana-Mia imita sunetul păsărilor. Doamna Sorini intra și ieșea în vârful picioarelor. Seara, înainte de culcare rămânea un timp pe gânduri. Era o clipă, două de lux, după toată oboseala zilei. Uneori, scria câte o scrisoare.

„Dragul nostru. Află despre noi că suntem bine. Vremea este încă frumoasă și ieri am cules mărul din spatele curții. Ana-Mia a stat câteva zile acasă și luni cred că o să reînceapă lecțiile de balet. Profesorul spune că are talent și ar fi păcat să nu meargă mai departe. Lecțiile sunt scumpe dar o să mă descurc eu într-un fel. Săptămâna trecută m-a speriat grozav. Știi că în fiecare an când se apropie toamna mi se face frică și ar fi mai bine dacă ai veni un timp pe acasă. Ana-Mia a plecat iar după păsările acelea care vin în fiecare toamnă. Ce-or fi fiind ele de le caută de-atâta timp? Nici eu nu știu ce să mai cred. Am răscolit tot orașul, stradă cu stradă, casă cu casă. Am dat anunț la ziar și duminică dimineața au adus-o soții Valter. Nu știam cum să le mulțumesc! Am mutat-o pe Ana-Mia în camera mare să aibă mai multă lumină. I-am pus patul la geam să se poată uita tot timpul pe cer. Doamna Valter i-a dat un puf de lebedă și doarme cu el sub pernă. Când mănâncă îl ține în poală și privește cerul. Te îmbrățișăm cu drag și te așteptăm.”

– Da capo.

În sala de balet nu mai era nimeni. Orașul adormise. Își crea cărțile sale și în somn. Fără ele, nici nu ar fi existat.

Cuprins

<i>Lecții în particular</i>	9
<i>Camera zero</i>	18
<i>Teancul de vederi</i>	31
<i>Dunga orizontului</i>	36
<i>Tricoul alb</i>	41
<i>Patru anotimpuri minus unul</i>	45
<i>Haine noi</i>	54
<i>Câmpia mea din sud</i>	64
<i>Negative</i>	71
<i>Moartea unui boxeur</i>	81
<i>Hoții de albine</i>	87
<i>Hărți pentru regină</i>	96
<i>Frontiera</i>	104

Tipărit în România

